

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theophili Bernardini E Societate Iesv De Religiosæ Perseverantiae Præsidiis Libri XI. ...

Bernardin, Théophile

Antverpiae, 1622

7. De amanda sua vocatione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47032](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47032)

CAPVT VII.

De amanda sua vocatione.

Nemo est qui negotii quod inuitus tractat, curator exactus esse possit: quod enim non amatur negligitur; quod negligitur, perfunctoriè fit, magisq; vtrum de manibus excuti, quam vtrum perfici exornariq; possit inquiritur. Cum igitur omnis Religiosi hominis cura & industria, in statu suo dignis virtutibus exornando consumi debeat, numquam id perfecte, proque rei dignitate complebit, nisi flagrantissimo suæ vocationis amore teneatur: huic autem exstimulando imprimis conueniet, præcipua & potissima quæque de Religiosi status dignitate, vtilitate, iucunditate argumenta benè pertractata memoriæ commendasse. poterunt autem è P. Hieronymi Plati libris verè aureis depromi. Vnum verò, quod maximi momenti, & quodammodo cæterorum radicem esse autumo, nempe quàm eximium Dei donum sit vocatio, diligentius perpendendum propono.

Oculos igitur in diuinæ Maiestatis perfectissimam & nullius creaturæ indigam naturam conuertamus: ab æterno in æternum, sola sibi ad omnem beatitudinem sufficit, cumq; nihil extra eam, vel esse vel fingi possit, quod non infinitis parasangis inferius sit, nihil boni, perfecti, iucundi vel vtilis esse possit, nisi id totum perpetuò, & instar tenuissimi radij participet à Deo: tanta tamen eius fuit bonitas, vt bona sua latius amarit effundere, totq; rebus, quot magno in hoc orbe, sua singulæ vicissitudine exstant, sui quædam vestigia imprimere, viribus & donis plurimis decorare decreuerit. At verò in hominem, vt ad diuinæ naturæ similitudinem factum, ampliores liberalitatis thesauros depromsit, eiusdemq; quam ipse naturâ possidet, beatitudinis participem gratia sua fieri, & quasi in alterum Deum (quid enim Beati nisi quidam Dij sunt?) aliquando voluit prouehi. Sed hîc hæreo, estq; quod æterna sit admiratione dignum, quanta sit hominis beatitudo, quo pretio, quo labore conquirenda. profectò tanta est, quantus Deus: tantusq; quodammodo fit homo beatus quantus Deus. *Quoniam beatitudinû adeptione sunt homines beati, ait Boëcius, beatitudo verò est ipsa diuinitas: diuinitatis adeptione fieri beatos, manifestum est. Sed vii iustitia adeptione iusti, l. 3 pr. 19.* *sapientia sapientes fiunt; ita diuinitatem adeptos, deos fieri simili ratione necesse est. Omnis igitur beatus, Deus; sed natura quidē vnus, participatione verò nihil prohibet esse quàm plurimos.* Hinc autem apertissimè consequitur, vt cum tanta, & infiniti pretij sit huius infinitæ beatitatis consecutio, at nesciamus an ad illam omnino peruenturi simus, ac vndique periculis insidijsq; simus expositi, quibus

bus ad extremam miseriamque conditionem pertrahamur, id erit nobis plurimi ac præ reliquis omnibus faciendum, & propemodum ipsius beatitudinis dignitati coæquandum, quod certam securamque illius consequendæ viam præstabit. Qui ambitione, certique honoris cupiditate flagrat, vix minoris, quam honorem ipsum æstimabit, rationem certam eum consequendi reperisse; quippe vis quædam & efficacia illi rationi & viæ inest, cuius interuentu honorem illum adipiscaris. aurifodinam si cui-piani dederis, quis id donum ingentis thesauri instar habere non credat? atqui eruendum est aurum? ita quidem, sed certum, sed copiosum, quem tamen laborem qui refugit, per me licet, longum torpeat, ab arboribus fructum non decerpat, egenus, inglorius, omni ope desertus degat. Et quid conuenientius illi homini optes, qui, cum infinitæ illius & æternæ beatitudinis certò consequendæ viam commonstraueris, vel in ea progredi pigritetur, vel in alias deuius deerrare malit? dignus profectò est, quem agminatim malorum omnium æterna colluuias inuoluar.

Sed quæres, Ergone mihi ad incunditatis æternæ felicitatem, certum iter commonstrabit quisquam? planè commonstrabitur, nisi veriùs dixerimus, commonstratum est. quod ipsum vt videas, sic habendum est: Ad eò rebus omnibus eminere Deum, vt ad tantæ celsitatis culmen adspirare, ac longè magis pertingeres nulla creata possit, nisi singulari sua benignitate idem ipse Dominus, & ad hoc ipsum volendum excitet, & viam ac rationem ad se veniendi, viresque & animum in suscepto perseverandi sufficiat: illius vt sit, & excitare nolentem vt velit, & volentem illustrare, vt quæ velle debeat videat, & videntem animare vt progrediatur, & progredientem roborare vt perueniat, atque ita ab illo, in illo, per illum sit, conseruetur, perficiatur omne nostrum bonum, & maximè hoc bonum, bonorum caterorum seminarium, quo cognoscat & inear viam illam, quæ ad æternam patriam redeunti est aptior.

Ferebatur secundissimo statu, pacato mari, firmitissima compage, nauis humani generis, antequam primi parentis incuriâ, in scopulos illita miserando naufragio deperiret: at ex illo, non solum mors omnia peruagata est, sed aded afflicti, procellosum huius vitæ mare ingredimur, vt eadem nos æternæ morti addicat, quæ temporariæ vitæ hora donat: simul nascimur, & Deo morimur, parentum miserabili clade lugendi. Sic ergo progeniem totam vno damnante Adamo, erat hic ingressus ad vitam, certus ad supplicia luenda & augenda progressus, nisi vel sic, in ingratisimum hominem misericordiæ infinitæ largitatem depromissæt Deus. Prouidit igitur primigeniæ illius culpæ reparatorem, in eoque & salutem proposuit omnibus, & nonnullis certam, abundantem, eximiam destinauit, eisque firmissima illam salutem consequendi præsidia, pariterque pro variæ naturæ, variæque gloriae

riæ modis varias vias posuit: in quarum selectione, si diuinæ prouidentia sapientissimam bonitatem, quasi certam ad vera bona prænoscenda ducem prælucentem, sincero corde quasiuerint, eiusque sanctis impulsibus, nulla obliquorum affectuum colluione suscepta, purè, integrè, sincerè & fortiter obsecundarint, omnino fieri non potest, quin bona, cõpensiõsa, & carteris fructuosior ea via sit futura, quam optimus, liberalissimus & sapientissimus Dominus ostenderit.

Quando verò eiusmodi aliquam eligendam inspirare dignatur, profectò æquissimum esset, vt diuinæ huius voluntatis insinuationi summa cum animi exultatione, summissione, solitudine, constantia se & sua omnia quiuis homo conformaret. Quid enim hoc aliud est, quàm summa suauitate, non minando, non cogendo, sed leniter consulendo commonstrare, quid sectando, immensos gratiæ thesauros tibi reconditos eruas, præsidii ad illa tibi custodienda dispositis cingaris; atque ita, probè sanctèque peracta vitæ tuæ catastrophe, ad æternæ felicitatis adyta præmiandus transmiges? Est enim vocatio eximium & singulare Dei beneficium, quo suam homini, nec volenti nec cogitanti, voluntatem indicat Deus, & ad volendum ac cogitandum excitat, ostendens vitæ genus aliquod, quod si elegerit, è diuinæ voluntatis arbitrio fecerit, ibique tutus erit à naufragio, quamdiu vocationis iniitijs insister; gratiam verò accipiet, vt secundum eam viuat, vt status illius molestias iucundè perferat, vt perfectionem illi insitam assequatur, lætusque ex hoc vitæ mortalis carcere, quasi è fida statione, ad summum, per quem in ea collocatus fuerat, Imperatorem euolet: adeò vt vocationis gratia, vel non vna quædam sit gratia, vel vna sit plurimarum, longèque maximarum profeminatrix, cum ex illa totius reliquæ vitæ componendæ, traducendæ, leniendæ, rectèque finiendæ gratia, atque adeò æternitatis modus & mensura dependeat.

Iam, quando vocatio, vel tanta est gratia, vel tot in se vna gratias complectitur, quàm ingratus, infelix, ac pænè dixerim quibus non diris deuotus esse credendus est, qui vocatione sua, dono tanto, per infirmæ mentis imbecillitatem & inconstantiam deiectus, in deteriora delabitur? qui in eiusmodi sibi commisso thesauro fuerit infidelis, contemtor, prodigus, incurius, illine securè prudenterque aliquid vilius ausis fidere? Cerrè si verax Deus est, nonne aberrat quisquis aliam ab ea quam ipse monstrauit viam sequitur? si verò viam vitæ docuerat, aliam qui sequitur, quid nisi in mortem ruit? si nullæ sine Deo, rectè agendi, æternamque gloriam consequendi, vires homini sunt, si vires liberè & vbi voluerit præbet, præbebitne vbi ab eo deflexeris, vbi aliam quam qua volat incedes via? sed aliam adamasti, aliam rectam iudicas? aduato, iudicatio vt lubet; non sic tamen Deus, qui te tuis amoribus, tuis iudiciis vbi derelictum tradiderit, heu misero quid fiet? sine Deo, Deo solum-

modo non defensante, quàm infeliciter cum homine agitur? in quot erubescenda prolabitur? quot circumuallatur angoribus? quàm amarulentis, hostis inferni ludibrijs, iacet irridendus? Hoc ingritudinis primo fonte, cum à vocatione desciscitur, cum benignissimi Dei lenissimè ad se vocantis, & multarum gratiarum largitione retinentis, amica voci obsurdescitur, copiosa diuinæ liberalitatis dona sensim exarescunt, Dei què quem reliquit amica protectione nudatus homo, in alia omnia diuersus abit, in errores videlicet, in vitæ labes, in mortem, extremam què & nullius ope reparandam perniciem: quò enim aliò abeat qui luce, qui sanctitate, vita, felicitate neglecta, his contraria malè sanus amplexatur? Verè ita se res habet: honorum omnium fons & origo Deus est, ptopius què Deo accedere, eum audire, illi obsequi, bonitatis & felicitatis, tum initium est, tum augmentum: at verò quantum à Deo recesseris, tantum prauitati & infelicitati accessisse te credas; minimo què à summo bono, recessu, timendum, ne ad æternum recessum, in quo miseriam summa est, gradus fiat. Iam, vocanti Deo cum obaudis, audis viam demonstrantem, qua, ipso securitatem præstante, ad eum accedas: at si auersatus, aut deteritus, aut elanguescens retrò reuerteris, nonne à Deo tuo, à consilijs eius, à salutaris viæ commonstratione discedis? & quem sequeris, o quisquis eò vsque desipis, quem inquam sequeris, quando Deum non sequeris? quando Deo reclamante, contra eius consilium audes? contra eum estne sapientia, estne consilium, pax animi, salus, aut felicitas?

C A P V T VIII.

De vocationis præstantia magis estimanda.

EX ijs quæ superiore capite diximus efficitur, vt, quemadmodum eximium est Dei donum vocatio, tanto què insignius, quo perfectiorem ad statum vocat; ita insignitè ingratus, merito què omnibus Dei donis & fauore priuandus ille sit qui vel Deo vocanti obsurdescit, vel mox vt aliquamdiu obsecutus fuerit, tadio vincitur, ad imperfectiora respectat, paulatim què tempore superante, vt canes ad vomitum, sic ad sæculi retrimenta procurrit. Sed quid his Religionum desertoribus accidit? vulgi sunt fabula, sapientum risus, terrarum & cæli odium, vel illis infeliciter cuncta cedunt, vel si quando ex voto cesserint, grauiore, demum ruina corruunt, vix què illorum vllum videas alio vitam, quàm tragico fine concludere. Quod cum ad eò sit solenne, omni què; superiorum ætatum memoria contestatum, expedit etiam vocationis amorem, contra fluctus vnde cumque insurrecturos, salutari hoc timore firmari: